

[Hans Hækkerup]

Denne gang er der jo overhovedet ingen kompensationer, og jeg vil da meget gerne spørge hr. Fogh Rasmussen, hvad det er, der gør, at venstre ikke mere går ind for sociale kompensationer, sådan som de gjorde dengang.

Med hensyn til kulafgiften sagde hr. Ivar Hansen: »Vi sætter i venstre et meget stort spørgsmålstegn ved, om det er rimeligt at lægge en afgift på den meget store udnyttelse af spildvarmen fra vore kraftværker, som vi har haft så stor succes med i det danske samfund.«

Det er kulafgiften, der får den største procentvise stigning, målt i forhold til forbrugerpriserne.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Jeg vil sige til hr. Hans Hækkerup, at der er den væsentlige forskel på situationen, dengang hr. Ivar Hansen udtalte sig, og så situationen i dag, at dengang stod vi over for udsigten til voksende energipriser. Nu står vi over for udsigten til faldende energipriser, og det er lige præcis det, der gør forskellen.

Rahbæk Møller (SF):

Den afgiftspakke, som vi behandler i dag, er kun et enkelt led i en række stramninger, som vi kan vente i den kommende tid. Ikke blot betalingsbalanceudviklingen gør dette sandsynligt, men i går blev der fremsat forslag om en skattereform, der ifølge den nys udkomne vismandsrapport vil udvide forbruget med 2,5 mia kr. Denne forbrugsudvidelse er der ikke plads til, så reformen vil blive ledsaget af stramninger, der ikke nødvendigvis tidsmæssigt vil følge reformen. Det har vi advaret imod, siden forliget blev indgået i juni, og denne vurdering er nu blevet bekræftet af vismændene.

Om afgiftsbuketten skal jeg i øvrigt sige, at jeg er i den besynderlige situation at måtte rose enkelthederne, men forkaste helheden. Jeg vil være venlig nok til at sige de pæne ting først.

Det ville have haft en uheldig virkning for økonomien i udnyttelsen af alternativ energi, på energibesparelserne og på naturgasprojektet, hvis oliepris- og dollarkursfaldet var slået igennem i forbrugerpriserne. Nu fremgår det ikke af det materiale, regeringen er kommet

med, i hvilken udstrækning afgiftsforhøjelserne alene sigter mod at undgå fald i forbrugerpriserne, og i hvilket omfang der bliver tale om prisstigninger, men det formoder jeg at vi får opklaret under udvalgsarbejdet.

Det må ligeledes bedømmes som et positivt element, at der nu bliver skabt en afgiftsforskel mellem blyfri og blyholdig benzin på 25 øre, og jeg forstår af den offentlige debat, at der endda er mulighed for, at denne afgiftsforskel bliver endnu større, inden vi når frem til tredjebehandlingen. Endvidere må det bedømmes som et positivt element i pakken, at der nu sker en udligning af afgiften på kul og afgiften på andre former for brændstoffer.

Som det er fremgået, tager SF ikke isoleret set afstand fra at bruge afgiftsforhøjelser på energi som led i den økonomiske politik. Tværtimod ville afgiftsforhøjelser af denne art også indgå som led i en økonomisk genopretning, som SF kunne medvirke til. Når vi alligevel må gå imod afgiftsforhøjelserne og stemme imod dem ved tredjebehandlingen, skyldes det den helhed, hvori de indgår, og med helheden tænker jeg både på den politik, regeringen har ført siden sin tiltræden, og på det konkrete indgreb, som er til behandling i dag.

Denne regering har satset på, at den ved at forøge de økonomiske uligheder i samfundet kunne genskabe dynamikken. Derfor har den presset modtagere af offentlige ydelser endnu længere ned i skidtet og ført en stram indkomspolitik over for de fleste lønmodtagere, medens selvstændige kuponklippere og højere funktionærer har kunnet forøge deres indkomster i et hidtil uhørt omfang.

Endvidere har regeringen af rent ideologiske grunde presset det kollektive forbrug ned; især kommunerne har været udsat for grove overgreb. Til gengæld har regeringen været helt passiv på det erhvervspolitiske område og forsømt udvikling og forskning. Den har alene satset på, at bare de rige blev rige nok, ville disse ting ske af sig selv.

Regeringens politik har haft succes på nogle punkter – det skal erkendes – men på de afgørende punkter har den spillet fallit. Arbejdsløsheden er stadig væk katastrofalt stor, og en løsning af betalingsbalanceproblemet er langt fra i sigte. Tværtimod bliver underskuddet rekordhøjt i år, og til næste år bliver det efter regeringens eget skøn og efter